

جریمه‌ی کسانی را بدهند که در گذشته دوپینگ کردند؟ آقای آیان امروز دیگر حضور ندارد، اما من به همین جمله اکتفا می‌کنم که تصمیماتش، سالم نبود. با این حکم که هیچ پایه و اساسی ندارد، یکسری وزنه‌بردار که می‌توانستند به المپیک بروند را محروم کردند و مشخص نیست که آیا هیچ‌وقت فرصت حضور در المپیک را پیدا می‌کنند یا خیر؟ با این طرح، تعدادی ورزشکار می‌سوزند.»

روس‌ها یک بار دیگر هم بدون پرچم به المپیک آمده‌اند

محرومیت روسیه از حضور در المپیک توکیو و تأثیری که می‌توانست بر کاروان اعزامی ایران داشته باشد، پرسش دیگری است که سجادی درباره‌اش توضیح می‌دهد: «تصمیم IOC در قبال روسیه، کاملاً با تصمیمی که آیان درباره‌ی وزنه‌برداران و کشورها گرفته، متفاوت است. برای اینکه این تصمیم برای یک کشور است. این قانون در کمیته‌ی بین‌المللی المپیک وجود دارد که اگر به هر دلیلی، کشوری در این حوزه خیلی خطا کند یا ورزشکاری دوپینگ کرده و مدال المپیک گرفته، فکر نکند در امان است. از قضا این تصمیم خیلی خوب است. ضمن اینکه IOC، ورزشکاران را محروم نمی‌کند و اجازه می‌دهد با پرچم کمیته‌ی بین‌المللی المپیک در این رویداد حضور داشته باشند.»

آمریکا در IOC نفوذ ندارد

تجربه‌ی سجادی و شناختی که از IOC دارد، بهانه‌ایست برای این سوال که او چقدر این تصمیم کمیته‌ی بین‌المللی المپیک را متأثر از مسائل سیاسی و فشار کشوری مثل آمریکا می‌داند: «خیلی نمی‌توان با قطعیت درباره‌ی این موضوع صحبت کرد. باید مستندات کاملی داشته باشیم تا بتوانیم اظهار نظر کنیم. به هر حال ورزش همیشه متأثر از مسائل سیاسی، اقتصادی و... بود، اما در ارتباط با نفوذ آمریکا در کمیته‌ی بین‌المللی المپیک، باید به این نکته توجه کنیم که آمریکا خیلی در IOC تأثیری ندارد. در بخش‌های مختلف بیشترین سهم برای اروپایی‌هاست. از ۹ ریس کمیته‌ی بین‌المللی المپیک، فقط یک نفر آمریکایی بود که از ۱۹۵۲ تا ۱۹۷۲ حضور داشت و بقیه اروپایی بودند. به این توجه کردید که چرا از قاره‌ای دیگر، فردی برای ریاست کاندیدا نمی‌شود؟ چون می‌داند شانسش ندارد. بیشترین میزبانی المپیک هم با شهرهای اروپایی بود. شاید آمریکا در یکسری رای‌گیری‌ها تأثیر داشته باشد اما در تصمیمات کلان بعید است که خیلی تأثیرگذار باشند.»

المپیک با روسیه کامل می‌شود

سجادی با بیان این مسائل تأکید می‌کند که المپیک با روسیه کامل می‌شود: «رویداد باید کامل باشد و

روسیه کمک می‌کند این اتفاق بیفتد. یک زمانی درباره‌ی کشوری که در ورزش مطرح نیست صحبت می‌کنیم، خب موضع‌گیریمان فرق می‌کند. اما الان داریم درباره‌ی روسیه حرف می‌زنیم. برای ورزش دنیا و المپیک خوب است که روس‌ها باشند. البته در گذشته هم چنین اتفاقی افتاده است. در سال ۱۹۹۱ وقتی که اتحاد جماهیر شوروی تقسیم شد و چهارده جمهوری شکل گرفت، چون هنوز IOC، کمیته‌های ملی المپیک این کشورها را تأیید نکرده بود، این چهارده کشور به نام «تیم متحد» در المپیک ۱۹۹۲ بارسلونا شرکت کردند.»

هیچ المپیکی شبیه هم نیست

با این توضیحات به شرایط کاروان ایران در توکیو می‌رسیم و پیش‌بینی سرپرست کاروان از نتیجه‌ای که رقم می‌خورد. او در پاسخ به این سوال که المپیک توکیو به المپیک پکن شبیه‌تر می‌شود یا لندن، می‌گوید: «به هیچ‌کدام. هیچ‌کدام از المپیک‌ها شبیه هم نیستند. به خصوص اینکه توکیو با همه‌ی المپیک‌ها، به لحاظ برگزاری تفاوت دارد. ضمن اینکه مقایسه کردن نتایج، خیلی منطقی نیست. باید این را در نظر بگیریم که این المپیک با همه‌ی المپیک‌ها متفاوت است. بعد از یک دوران پاندمی و در شرایط سختی المپیک برگزار می‌شود. به نظر من در این المپیک رکوردهای زیادی جابه‌جا نمی‌شود و نباید منتظر اتفاق‌های عجیب از سوی ورزشکاران کشورهای مختلف باشیم.»

با برگزار نشدن المپیک یک نسل می‌سوزد

او درباره‌ی تلاش‌هایی که برای

شروع شد، جلسات از سر گرفته شد. در این نشست‌ها از زوایای مختلف شرایط را بررسی کردیم و در نهایت گزارش این نشست‌ها و مواردی که مورد نیاز رشته‌ها بود را در جلسه‌ی ستاد عالی مطرح می‌کردیم. بیشتر سعی کردیم نگاه حمایتی داشته باشیم و مشکلاتشان را حل کنیم. در جریان برگزاری بازی‌ها هم هر شب از سرپرستان گزارش می‌گیریم. البته در ورزش ما خیلی جا نیفتاده که گزارش‌گیری کنیم.»

تعداد سهمیه، نشانه‌ی رشد ما نیست

سجادی تأکید دارد که علی‌رغم همه‌ی مسائلی که بود، فضای عمومی کاروان را در آستانه‌ی اعزام خوب می‌بیند: «سعی کردم این دوره با ساماندهی متفاوتی، ورزشکاران و کادر فنی و سرپرستان، آماده اعزام باشند. رشته‌ها را سه بخش تقسیم کردم و برای هر کدام مسئول گذاشتم. این افراد نشست‌های متفاوتی با سرپرستان و کادر فنی تیم‌ها داشتند تا کاروان با بیشترین آمادگی در توکیو حاضر باشد. همیشه عادت من این است برای چیزی که ممکن است اتفاق بیفتد، برنامه‌ریزی داشته باشم. در جلساتی که با فدراسیون‌ها داشتیم، جزئی‌ترین مسائل را هم در نظر گرفتیم. مثل جلسات فنی یا وزن‌کشی برخی رشته‌ها. گفتم همه‌ی اینها را با هم مرور کنند. خودم هم همه را تک‌تک مرور کردم. این را هم بگویم که کمترین تعداد را به کادر سرپرستی اختصاص دادیم. خواستم تیم‌ها از نظر تعداد مربی با مشکلی مواجه نباشند.»

سجادی درباره‌ی مانوری که روی موضوع کسب سهمیه می‌شود، توضیحات قابل‌تأملی می‌دهد: «به نظر من هیچ اهمیتی ندارد که چه تعداد سهمیه می‌گیریم یا به‌طور مثال دخترانمان ده یا یازده نفر شدند. اینکه ۶۷ یا ۶۸ سهمیه گرفتیم، خیلی نشانه‌ی رشد ما نسبت به قبل نیست. حضور در المپیک، یک افتخار است اما اعداد و ارقام خیلی نشان‌دهنده‌ی رشد ورزش نیست. به نظر من اینها هیچ‌کدام نه دلیل پیشرفت ورزش قهرمانی در یک کشور است، نه پسرفت. اینها را می‌گویم تا نشان دهیم بهتر شدیم؟ اگر هدف، رو به جلو رفتن است، خیلی عوامل را باید ببینیم. فقط سهمیه گرفتن نیست. حتی مدال گرفتن در المپیک هم نیست. اگر می‌خواهیم بدانیم ورزش در کشور ما جایگاه دارد یا ندارد، به راحتی می‌گویم نه. دلیل هم این است که ما شش برنامه‌ی توسعه داشتیم، اما ورزش در هیچ‌کدام از این برنامه‌ها جایگاهی نداشت. تا وقتی وضع به این منوال است، نباید منتظر پیشرفت عجیب‌وغریبی باشیم. بیشتر مسئولان ما، مسئولان حمایت در شعار هستند و ورزش خیلی دغدغه‌ی آنها نیست.»